

kunne ske nogen ændring af forholdene, fordi ansøgeren opnåede bevilling. Den indflydelse, denne forening »Christianias Værtshusråd« og den personkreds, der står bag foreningen måtte have, skulle den også i kraft af selvstyret kunne have udøvet tidligere. Der var intet, der tydede på, at foreningen havde eller kunne få nogen rådighed over forretningsstederne. Politiets tidligere positive indstilling var nu ikke længere til stede, og man havde ingen tillid til, at forholdene kunne normaliseres.

Nævnet udtaler:

Et flertal (tre medlemmer) bemærker først, at den omstændighed, at regeringen og folketinget de facto har affundet sig med bosættelsen på Christiania-området, ikke kan antages at indebære nogen godkendelse af restaurationsdrift med udsækning af stærke drikke, der efter gældende lovgivning alene kan finde sted i ejendomme, der tilhører staten i henhold til en af landsbevillingsnævnet meddelt bevilling.

Der kan endvidere ikke ved den faktiske oprettelse og drift af sådanne restaurationsvirksomheder uden fornødne bevillinger opnås nogen fortrinsstilling med hensyn til bedømmelsen af, om bevilling kan meddeles, ligesom ingen har noget retskrav på meddelelse af bevilling, da afgørelsen heraf beror på bevillingsmyndighedens skøn i henhold til bestemmelserne i restaurationslovens § 14, stk. 3.

Dette skøn må holdes inden for de rammer, der er afstukket ved restaurationsloven og gennemført i nævnets praksis. Såfremt der ud fra politiske overvejelser skal varetages andre hensyn end sådanne, som har grundlag i gældende lov, påhviler dette ikke landsbevillingsnævnet, men regering og folketing.

Ved landsbevillingsnævnets afgørelse af 13. oktober 1983 af de tidligere ansøgninger om alkoholbevilling blev det lagt til grund, at det ikke var godtgjort, at »Christianias Værtshusråd« skulle drive virksomhederne for egen regning og på eget ansvar, og at denne forening var uden nogen normeret indflydelse på virksomhedernes drift. Der blev herved lagt vægt på, at »Christianias Værtshusråd« var af en ubestemt og ureguleret struktur.

Ansøgeren har nu henvist til, at der er tilvejebragt vedtægter for »Christianias Værts-

husråd«, og at der således er givet sædvanlige regler for ledelsen af denne forening.

Det fremgår imidlertid også af ansøgerens indlæg til nævnet, at formålet med bevillingsansøgningerne er at legitimere foreningens adgang til faktisk råden over forretningsstederne og således skaffe foreningen fornøden kompetence over for de anonyme personkredse (kollektiver), som nu råder over og driver disse forretningssteder med beføjelser, som tilkommer ejere, og som disse personkredse ikke ses at have givet afkald på.

Selvom det lægges til grund, at der som forholdene er, ikke inden for kredsen af beboere kan ske nogen formaliseret overgang af faktisk bestående »rettigheder« over fast ejendom og lokaler, må det dog forudsættes, at en bevillingsansøger ved indgivelse af ansøgning om alkoholbevilling råder over forretningsstedet med heraf følgende beføjelser med hensyn til dettes drift. Det falder uden for restaurationslovens område og enhver bevillingsmyndigheds kompetence at lade bevillingssystemet benytte til at afgøre eller tilvejebringe grundlag for at afgøre, hvem der inden for kredsen af beboere under de herskende forhold skulle kunne opnå rettigheder i henhold til restaurationsloven og herved tilvejebringe et retligt grundlag for bevillingsansøgeren »Christianias Værtshusråd«s beføjelser over for de nuværende faktiske besiddere af forretningsstederne.

Ansøgeren »Christianias Værtshusråd« kan herefter ikke anses at råde over de forretningssteder, hvortil der er søgt om bevilling, og det kan fortsat ikke anses for godtgjort, at restaurationsvirksomhederne kan drives af ansøgeren for dennes regning og under dennes bestemmende indflydelse.

Med hensyn til organisationsstrukturen og styringen af de økonomiske aktiviteter, der på grundlag af restaurationslovens bidrag udøves af »Værtshusrådet«, »Fælleskassen« og »Virksomhedsmødet«, hvor de enkelte leds funktioner – bortset fra »Værtshusrådet«s – ikke er normerede, bemærkes, at disse organer blot synes at fremtræde som forbundne kar, hvorigennem den del af restaurationsindtægter, som disse hver især ønsker at afgive, kanaliseres til en delvis ukendt destination uden nogen form for kasse- og regnskabskontrol og revision. De fremlagte budgetter kan ikke tillægges nogen driftsøkonomisk realitet, og det er samfundsmæssigt uac-